

Valahogy minden

Kukorellynek, a 70. születésnapra

Valahogy minden megváltozott.

*Nem, nem az idő, és nem is valamiféle
öregség, nincsen semmi ilyesmi, te
soha, meg én sem, meg a többiek sem,
nem az öregség, mert nem tudok arról,
hogy bárki is közülünk, szóval,
nem, nem, nem.*

Megváltozott – minden megváltozott.

*Ezernyi seb, sértettség, harag, ezernyi
nemtudoménmi, ami ott van bennünk,
körülöttünk, ami ott van a szóban,
a mozdulatban, ahogy egymásra nézünk,
nem mi, hanem mi mindannyian, ahogy
egymásra, bármikor is.*

Valahogy – és talán végleg.

*Azt az időt jó lenne visszahozni, amikor,
amikor először ültünk, kettesben, szemben,
egyetem, könyvtárszoba, „kari olvasó”,
kézirat, versek, talán kissé bizonytalan,
tétova rácsodálkozás, visszahozni azt,
az akkori időt, ha lehetne.*

Minden valahogy másképp.

*Az idő romlása bennünk, ez kétségtelen,
és ez a romlás szétárad mindenütt, miként
valamiféle gáz, vagy iszap, befedi
mindazt, ami akkor, negyvenegy éve
még élő, étellel teli, meg öröm és lendület,
ami mi voltunk, akkoriban.*

Megváltozott minden, valahogyan.

*Úgy hiszem, olykor, tűzharc és lövészárók,
sorozatvetők mindenfelől, háború, szomorúság,
rohannék vissza a régi időkbe, nem is tudom,
nem tudom ma már, hogyan volt, akkor,
amikor még a jelenlétünk annyira fontos,
mert közösen, együtt.*

Másképpen – valahogy – manapság.

*Jelenlét, mondtuk, és aztán lezárult valami,
azt mondtad, ahogy a Szondi utcán végig,
hogy nem gondoltad, hogy valaha is, és
én meg örültem akkor, jó volt, hogy siker,
akkoriban volt még valamiféle, nem is tudom,
valamiféle friss levegő.*

Valahogy minden megváltozott.

*Negyvenegy éve már, hogy sietsz valahova,
és én is rohanok egyfolytában, néha nem
bírom szuflával ezt a nagy-nagy futásunkat,
jó lenne megállni kicsit, talán csak azért,
hogy legyen mire, és legyen miért is
egymásra nézni újra.*